

JAUME BARTUMEU CASSANY
Excap de Govern

El debat sobre el futur del país

Andorra és un país d'empresaris, no d'especuladors

Divendres passat l'Empresa Familiar Andorrana va celebrar el seu Fòrum anual i el seu president, Daniel Armengol Bosch, va fer un repàs de la necessitat de preservar la competitivitat empresarial, ja que considera que si no es vigila quedarà afectat el benestar perquè es crearan desigualtats socials.

Una bona reflexió en uns moments en què la fractura social s'ha fet ja força evident i les dues Andorres, que van a dues velocitats diferents, són també molt visibles.

Al país li convé redreçar la situació perquè Andorra és un país d'empresaris i de treballadors, no d'especuladors.

Els que coneixem el teixit econòmic del país sabem que la majoria dels nostres fundadors d'empreses familiars volen transcendir el mer rendiment econòmic per deixar a la següent generació una empresa millor, que serveixi a tota la societat.

També és una evidència que costa progressar quan el sistema no està preparat per a determinades circumstàncies, independentment del talent de l'empresari o treballador per compte propi.

L'actual procés de negociació d'un acord d'associació d'Andorra amb la Unió Europea hauria de facilitar un debat, ciutadà i institucional, sobre el futur del país.

Perquè, al capdavant, quina és la qüestió fonamental del projecte d'acord d'associació amb la Unió Europea? Està clar que és saber si Andorra continuarà anant endavant, organitzant-se i

afirmant-se en l'escena europea, o si la prosperitat que l'ha empès els darrers cinquanta anys es trencarà brutalment.

Les empreses familiars tenen molt a dir en aquest debat. Penso que l'empresari, a més de produir béns o serveis per aconseguir beneficis per mantenir l'empresa i els empleats, genera benestar en la societat.

Un bon empresari treballa també per a les següents generacions. El problema que tenim

**Necessitem activistes
empresarials que
generin un impacte
social positiu**

**Si la política no
redueix la desigualtat
i la pobresa, no
serveix de gaire**

plantejat a Andorra s'ha complicat força amb l'obertura de l'estolador de la inversió estrangera, que ha estat molt majoritàriament especulativa i tothom ha pogut comprovar que l'especulador treballa només per a ell i a costa dels altres i de l'entorn.

Avui Andorra necessita activistes empresarials que, a més de buscar el rendiment econòmic, puguin aconseguir un impacte social i mediambiental positiu, al mateix nivell que l'econòmic.

Cal fer aparèixer emoció, compartir el sofriment dels que pa-

teixen la crisi, encarar el futur, ésser treballador i fidel als seus propis valors. Per tot això cal defensar la iniciativa empresarial en el marc de l'economia de mercat que estableix la Constitució i, també, defensar els drets econòmics i socials de les classes mitjanes i populars que han contribuït a fer gran Andorra.

Un xoc econòmic com el que va suposar la pandèmia deixa generalment unes ferides, sobretot si és d'origen financer.

Per guarir-les calen unes polítiques actives, immediatament, i perllongades durant anys. No s'ha estat prou atents a ajudar qui realment ho necessitava.

Passi el que passi, cal recuperar certa confiança en la política i els polítics. Si les ciutadanes i els ciutadans més ben preparats per defensar la llibertat i el progrés renuncien a participar en la política, abandonen la societat en funcionaris que no han de retre comptes a ningú. Cal exigir que els debats i les accions de govern es construïxin sobre realitats i no amb fantasies i, molt menys, amb mentides i propaganda purament ideològica. La política hauria de ser un servei temporal i no una professió per a tota la vida.

El problema és que hi ha polítics sense ofici ni benefici.

Per més que anunciïn mesures socials amb pressupostos que desapareixen el dèficit i el deute públics, cal tenir en compte que administren diners públics, de tots. Si la política no redueix desigualtat, la pobresa i el cinisme, no serveix de gaire.